

Mùa cô đơn

“Gió lạnh về. Mùa trở mình qua những cơn mưa đêm rả rích.

Tôi cầm trên tay chiếc áo ấm của mùa cũ, lặng lẽ trở mình bằng những nhớ thương đã qua.

Tôi thấy tôi lớn, mà lòng tôi còn trẻ quá. Tôi thấy xung quanh mình bao nhiêu người, họ đang yêu nhau. Rồi tôi hóa cô đơn.

Vài dòng Status giảng trên bảng tin tôi và những người cô đơn còn yêu: Đông lạnh đến rồi, anh đi đâu nhớ mặc thêm áo ấm. Họ tag tên nhau hoặc tự tag tên mình. Họ nghe tiếng đông đang rơi ngoài thềm xúi giục mà nhớ mà thương để rồi hồn họ hóa tiếng mưa gọi nhau. Những người đã trót lớn rồi thì chẳng còn thấy tiếng mưa là tiếng mùa cũ nữa. Họ trách lũ trẻ nhiều chuyện và lắm khi nhảm, họ không nhớ mình cũng từng yêu. Cái lạnh gọi về trong lòng người lớn rồi những cơn đau nhức, họ thấy những rét mướt của hồn người như là những cơn nhức nhối. Họ không hiểu cảm giác mùa cũ ủa tới, họ không thấy mùa mới cháy lên. Hồn họ đọng lại trong không gian thực tại với cái u ám của ánh mặt trời.”

Đông lại gọi giá lạnh về theo mưa khế rơi âm thầm và dai dẳng. Cơn mưa từng làn, từng làn kiên trì gợn trong tâm trí những người còn trẻ đang cô đơn.

Tôi nghe tiếng đông trong tâm hồn đang lạnh đi của mình, cơn mưa gọi nơi tôi những giọt buồn nhỏ rả rích, dai dẳng. Có gì ám ảnh bằng những giọt buồn ngày lạnh kéo dài ngày này qua ngày khác.

Ngày miền Bắc đổ mưa chuyển mùa, tôi nhớ Thảo. Tôi với Thảo, một câu chuyện đã lâu rồi. Ba năm, một khoảng thời gian đủ để những xưa cũ lắng xuống thành hoài niệm, một hoài niệm có lúc tôi ngỡ là sẽ chẳng bao giờ sống dậy. Duyên số thế nào tôi với Thảo cùng đậu một trường Đại học, tôi chỉ biết điều ấy cách đây vài hôm, từ cái hôm gặp Thảo cùng ai trên đường về ấy. Nhưng cái đó tôi cũng không quan tâm, chuyện cũ trong tôi nguôi đi lâu rồi!

Tưởng là thế, ai ngờ vài hôm sau thì đông đến. Không biết tiếng mưa, những

làn gió lạnh hay chính Thảo đã gọi lại một mùa đông trong tôi! Mùa đông thời trung học, đôi lần hẹn hò, đôi lần hôn giận. Mùa đông tôi với Thảo có nhau:

- Em thích nụ cười của anh.

Thảo ôm eo tôi từ sau, thì thầm trong làn gió đang rít như cổ xua tiếng xe chạy rần rần.

- Chẳng có ai thích nó ngoài em.

Tôi dịu dàng đáp. Thảo đút tay vào túi áo khoác của tôi:

- Chính vì thế nên em thích. Em cấm anh cho người khác thích nụ cười đó.

Tôi nghe thì thầm của Thảo trong cơn lạnh. Có lúc bạn sẽ thấy cái lạnh thật là tuyệt, bởi không có nó thì làm sao bạn cảm nhận được trọn vẹn những hơi ấm. Và tôi tin lời Thảo nói trong giá rét, nụ cười tôi làm cô ấy thích. Bởi vì tôi không tự tin về nụ cười của mình. Một nụ cười có thể đẹp hoàn hảo khi mà nó không quá rạn vỡ. Những thứ bình thường thì dễ giữ trong tay hơn. Và với khoảng cách thật gần như vậy, nụ cười tôi cho Thảo cảm thấy ấm áp đang trong vòng tay cô ấy.

Tôi nhớ Thảo bảo tôi:

- Chúng ta sẽ chẳng xa nhau nữa.

Tôi đáp lại cô ấy:

- Nhưng thời gian sẽ trôi. Hôm nay chỉ trọn vẹn trong hôm nay thôi. Đừng nói chuyện ngày mai..

Cô ấy nín lặng làm tôi ngỡ cô ấy đang buồn, tôi khẽ nói:

- Mọi thứ thay đổi thì anh cũng vẫn sẽ giữ lấy em.

Thảo ôm lấy tôi trong mùa đông của những dối lòng.

Tôi nhớ mùa yêu cũ trong mùa lạnh mới. Tôi băng khuâng không biết mùa

xưa có đúng hay mãi là những sai lầm. Mùa rét xưa, tôi nói với Thảo rằng tôi sẽ mãi giữ cô ấy. Thật ra thì vốn dĩ tôi không tin rằng tôi sẽ mãi giữ Thảo, nhưng ánh mắt Thảo buồn. Ánh mắt buồn của người con gái làm tôi nói dối, để rồi chính tôi cũng tin vào lời nói dối của mình. Tôi tin chúng tôi sẽ bên nhau mãi. Một niềm tin từ những dối lòng của mùa lạnh.

Rồi tôi và Thảo cũng xa nhau đấy thôi. Ngày xa nhau tìm tới, tôi cố gọi điện, nhắn tin và tìm gặp Thảo nhưng không được. Rồi Thảo có người yêu mới. Thảo để tôi dối lòng mình rồi bước đi. Tôi bỗng hiểu, tình cảm dù tha thiết thế nào rồi cũng có lúc nhạt nhòa. Những dối lòng làm mảng trời mơ mộng trong tôi đổ xuống theo bóng mưa. Tôi không yêu nữa và dần quen cô đơn. Tôi thấy cô đơn không đáng sợ bằng việc cứ tha thiết mà yêu nhau.

Nhưng rồi mùa đông mới đến sau ba ngày tôi gặp lại Thảo trên đường chiều. Ba mùa đông trôi qua, tôi quên rằng mình cô đơn, lòng tôi lạnh theo cái lạnh của tháng ngày. Nhưng đông này, làn hơi lạnh cũ bất chợt làm lòng tôi ấm lên những dẫn vật lạ kì.

Tôi đã cô đơn lâu quá rồi.

Tại sao chẳng có ai nhắc tôi mặc áo ấm?

Tại sao Thảo có thể yêu người mới, còn tôi thì không?

Cái lạnh lùa vào tâm trí tôi dữ dội. Cơn mưa chuyển mùa vẫn cứ rả rích, rả rích ngày này qua ngày khác. Cơn mưa gọi trong tôi những miên man, tôi muốn yêu một ai đó!

2. LẠI BẮT ĐẦU NHỮNG YÊU THƯƠNG XƯA CŨ.

Tôi muốn yêu một ai đó. Yêu một người để thoát khỏi những ám ảnh đang rơi trong màn đêm buồn ngoài thềm. Một người, chắc không phải một người như Thảo. Lạ kì thay là tôi vẫn nhớ Thảo, tôi không thể tự dối lòng mình rằng: chính nỗi nhớ về Thảo làm tôi muốn yêu. Người cũ dù từng làm ta buồn, làm ta khóc thì đáng hình hợ trong ta vẫn luôn có ý nghĩa. Có khi, chính người cũ là nơi ta bắt đầu những cảm xúc mới. Tôi quên Thảo rồi, tôi quên hình dáng cô ấy như một người mà tôi thương. Nhưng tôi lại vẫn nhớ Thảo, nhớ mùa chúng tôi có nhau. Thế đấy, trong một mùa cô đơn vây kín,

hồn tôi chao đảo giữa nhớ và quên. Nỗi nhớ và niềm quên về Thảo.

Tôi nhủ lòng sẽ yêu một người khác Thảo, tôi sửa soạn lòng mình cho những đau thương mới. Tôi muốn đi tới cùng những đau thương vì ngoài trời đang lạnh quá!

Tôi có mặt nhiều hơn ở sân bóng, những bữa tiệc sinh nhật và đôi khi lang thang quán xá vỉa hè, đi uống Cafe. Tại sao tới mùa lạnh tôi mới bắt đầu ra ngoài trời nhiều! Tại sao tâm trí tôi lại tìm tới sự đóng băng để cháy lên? Tôi tự hỏi lòng mình như vậy, và tự nhủ: có lẽ tại vì tôi cũng giống như mọi người, tôi giống như những người lớn cô đơn khác, tôi chờ ngày gặp lại một người lớn cô đơn giống như tôi.

Tôi muốn gặp lại một người lạ vì tôi thấy trong tình yêu đầu có gặp gỡ bao nhiêu người thì tâm trí vẫn là những cảm xúc, những dẫn vật đó thôi.

Và một ngày đông có nắng, người lạ ấy đến. Cô ấy đến mang cho tôi một niềm cô đơn mới. Cô ấy bảo với tôi mình vừa chia tay người yêu, cô ấy nói rằng mình đang buồn. Với một người con trai cô đơn, một đứa con gái đang buồn luôn mang một sức hấp dẫn tâm hồn lạ kì.

Cô ấy là một sinh viên khoa Việt Nam học, kém tôi hai khóa. Chúng tôi quen nhau trong lần đi cổ vũ đá bóng cho giải của khoa. Bạn cô ấy không đến đón, chúng tôi cùng về. Một lần cùng về gọi ra những lần tôi và cô ấy đã gặp nhau trước đó. Thì ra chúng tôi biết nhau cũng lâu rồi đấy chứ! Cô ấy khen tôi là một sinh viên năng nổ, tôi bảo cô ấy có nụ cười xinh và tôi bắt đầu nhớ..

Nỗi nhớ bắt đầu trong ngày đông là nỗi nhớ thấp cháy lòng..

Cô ấy kể với tôi rằng cô ấy mới chia tay người yêu vài tháng. Thế là tôi hiểu, giờ cô ấy đang cô đơn. Nhưng cái quan trọng là, cô ấy đã mang sự cô đơn của mình đến bên tôi. Tôi cũng đang cô đơn và đang buồn, vậy lên chúng tôi tìm thấy nhau và bắt đầu hò hẹn.

Tình yêu luôn có những mật ngữ lạ kì.

Nếu không phải tình yêu có những mật ngữ dành riêng cho tâm hồn và xúc cảm phiến dịch thì tại sao ta lại cứ lặp lại mãi những chuyện giống nhau dù

đã buồn đi buồn lại nhiều lần. Nếu tình yêu không hóa gió lạnh thành hơi ấm, không hóa cơn mưa rả rích của buồn tủi thành những lời thì thầm thương nhớ hay cảm giác yên bình trong vòng tay nhau thì tại sao ta lại cứ da diết mãi với cái thứ mà người ngoài cuộc cho là nhàm chán.

Cô gái của tôi tên Lan. Biết tôi yêu Lan, bạn tôi bảo:

- Con đấy mà mày cũng yêu, tao chả thấy con đấy có cái gì cả.

Tôi không giải thích, chỉ cười rồi bảo:

- Kệ tao!

Bạn tôi cũng chẳng băn khoăn nhiều với câu trả lời ấy, bởi vì nó là người ngoài. Nhưng nếu tôi khen Lan tốt, có thể nó sẽ cố chứng minh những cái xấu của Lan cho tôi. Đâu phải tôi không biết, mà bởi vì tôi còn thấy mình cũng đã hoàn hảo đâu. Đâu phải tôi cảm thấy Lan hoàn hảo nhất trong số những người dịu dàng đưa bàn tay cho tôi nhưng tôi với những người kia không có một chiều tình cờ trên sân bóng, tôi với những người kia không có niềm tình cờ gặp gỡ của hai nỗi cô đơn. Nếu không tình cờ thì sẽ chẳng thể yêu được, lúc ấy tôi nghĩ vậy nên tôi nói “kệ”.

Tốt nhất là nên nói từ “kệ” với người ngoài, bởi vì họ khuyên ta chỉ để khuyên thôi. Họ đâu khuyên ta để hiểu chuyện của ta mà cảm thông, mà vui lây với ta. Khi chuẩn bị lao vào buồn tủi của tình yêu, tôi cần một người bạn vui cùng niềm hạnh phúc mới được bước chân vào buồn tủi.

Và bạn tôi sẽ nói:

- Ủ, đứa đấy cũng OK đấy, sướng nhất mày nhé!

Như vậy tôi sẽ hồn nhiên mà yêu tiếp. Tôi sẽ không chao đảo trong những vu vơ khờ dại để cho Lan kịp thấy một niềm tin.

Mỗi sáng, tôi lại gửi tin nhắn cho Lan:

- Hôm nay trời lại lạnh thêm đấy, em đi đâu mặc thêm áo vào nhé.

Tôi lặp lại những câu quen thuộc mình từng nói với một xúc cảm mới mẻ và

đầy trân trọng. Trong mùa lạnh, những nhắc nhở cũ về cái rét lúc nào chẳng mang tới những tha thiết, bồi hồi mới. Có khi tôi gọi điện cho Lan, vu vơ thật lâu rồi đột nhiên hỏi:

- Có rét không?

Lan không trả lời câu hỏi đó mà nói:

- Em yêu anh!

Rồi có đêm, Lan đang kể chuyện đám bạn cùng lớp, bỗng nhiên hỏi tôi:

- Sáng mai anh đi học ba tiết đầu đúng không.

- Ừ, em biết rồi mà!

- Lạnh lắm đó....

Dòng chữ nhắc nhở hiện lên trên ô tin nhắn nhỏ nhỏ góc màn hình, nét mặt xinh xắn của Lan thoát ra trong cái nhìn của tôi về phía ô cửa sổ, từ một góc nhỏ nhỏ của trái tim tôi.

Tôi can đảm thả lòng mình tha thiết với những điều tôi đã có lúc nghĩ là sẽ mãi làm tôi đau thương: tình yêu. Và tôi lại nói với Lan:

- Chúng ta sẽ chẳng xa nhau, có phải không?

Mọi chuyện lại bắt đầu....

3. ĐƯA NHAU VÀO CHƠI VƠI.

Trong vòng tay tôi, Lan khẽ “ạ” một tiếng thật ngoan. Tôi ôm cô ấy thật chặt. Chúng tôi thuộc về nhau, ít nhất là từ giây phút này. Khi yêu, có nhiều kẻ muốn đưa nhau tới nơi mà họ gọi là “tận cùng trái đất”. Với tôi lúc này, nơi tận cùng trái đất đó chính là cảm giác ôm trọn cơ thể Lan để cô ấy chẳng lạnh nữa.

Có kẻ tìm nơi chốn tận cùng của trái đất ở những chiếc hôn.

Có những cặp tìm một liều thuốc mạnh hơn trong những đêm dài triền miên bên nhau, quên cuộc đời buồn rầu.

Nhưng hầu hết họ, sau khi đi xong một vòng trái đất sẽ lại thấy trái đất nhạt nhẽo và vô vị. Cảm giác được đi là nhu cầu của thứ lửa lòng âm ỉ trong những con người trẻ tuổi. Có kẻ, sau khi bùng cháy rồi cứ muốn cháy mãi. Có người thì thấy cái từng và sẽ cháy lên cũng chỉ là đôi điều tầm thường trong con người họ.

Tôi thấy sống thì phải đi nhưng đi cũng chỉ là một phần của cuộc sống thôi. Nơi tận cùng của trái đất đâu phải cứ đi mãi là sẽ thấy. Với tôi giây phút này, nó chỉ đơn giản là tiếng “dạ” khe khẽ của Lan và thứ hơi ấm đang Lan hòa vào nhau của hai cơ thể đang yêu thương.

Thứ hơi ấm đó đặc biệt lắm. Trừ khi bạn đã trót trở thành một loài gì gần như là động vật ăn tạp, nếu không khi ôm một người mình chẳng yêu, bạn sẽ thấy cái gì gờn gợn ở cổ. Có một cái nghẹn ngào của khinh bỉ vẫn tồn tại trong con người bạn.

Cái nghẹn ngào đó có thể đáp đối cho những buồn bã kéo dài hoặc những bức xúc trong cơ thể nhiều đòi hỏi của người ta chứ chẳng đời nào có thể đem đối cho tình yêu.

Tôi hiểu như thế và tôi hiểu mình yêu Lan quá nhiều qua những thứ giản đơn nhất.

Rồi tới một ngày tôi thấy Lan đi với cậu bạn học thể hiện những cử chỉ trên đường tan trường, tôi nhắn tin hỏi:

- Em đã đi học về chưa?

Nửa tiếng sau, Lan trả lời tin nhắn của tôi:

- Em về lâu rồi.

Nửa tiếng ấy làm tâm trí tôi xuất hiện một làn hơi kì quặc. Có cái gì khang khác so với mọi lần. Có thể Lan vừa nấu cơm, có thể cô ấy ngồi nhà hàng xóm chơi một lúc hay làm một bài tập được giao vội.. Nhưng, cũng có thể cô

ấy vừa đi đâu đó với thằng con trai vừa này.

Tự nhiên tôi buồn.

Tôi không hỏi Lan vì sao trả lời tin nhắn chậm thế, tôi cũng không bảo cô ấy rằng tôi đã vô tình thấy cô ấy thân mật đi bên một người vì như thế lén lút và ích kỉ quá. Lan cần một khoảng trời riêng. Thế nhưng tôi vẫn buồn quá, một nỗi buồn ích kỉ. Vì tôi trót yêu mất rồi!

Tôi nói rằng tôi sẽ tha thứ, mà cũng có thể cô ấy chẳng có lỗi lầm gì với tôi. Tôi bảo lòng đừng nghĩ ngợi nhiều.

Rồi một lần tôi lại thấy họ đi với nhau. Tôi ích kỉ nói với Lan:

- Anh không muốn em đi cùng Thắng.

Lan thoáng bối rối rồi trả lời tôi:

- Anh trẻ con như vậy từ bao giờ thế?

Đúng rồi, tôi trẻ con. Nhưng có lẽ tôi cũng phải nói những suy nghĩ trẻ con của mình ra:

- Anh muốn em chỉ của riêng anh thôi.

Lần này, Lan không phản ứng giống như lúc đầu nữa, cô ấy xua đi:

- Em phải có sự tự do của em chứ!

Chỉ một câu nói như thế, chúng tôi quay lưng đi. Tôi không hiểu vì sao mà mình lại trẻ con như vậy. Đúng là tôi không nên nghi ngờ nhiều, giá mà tôi vô cảm được thì tốt nhưng tôi nhớ rằng đã đôi lần tôi khóc vì những vu vơ tôi thấy được giữa Lan và người khác. Tôi chẳng cảm thấy yên bình, như thế làm sao mà tôi cho Lan yên bình như tôi hứa.

Tôi thấy Lan chẳng còn như trước. Cô ấy cũng ích kỉ trước nỗi buồn tôi. Nhưng tôi nhủ lòng, biết đâu lúc ấy tâm trạng cô ấy cũng không ổn. Thế là tôi gọi điện, Lan không nghe. Tôi nhắn tin:

- Anh xin lỗi, lúc chiều anh hơi trẻ con. Yêu em!

Cả tối hôm đó Lan không trả lời. Cả một buổi tối, tôi thức, tôi suy nghĩ về cái hôm đầu gặp nhau trên sân bóng, tất cả mới có hai tháng thôi. Giữa chúng tôi đã có gì đâu mà hứa với cả thề. Tôi với Lan đã là gì mà tôi bắt cô ấy không được thân thiện với người khác. Chưa là gì cả ư? Thì ít ra cũng phải trả lời tin nhắn chứ. Tôi lại khóc, tôi trót yêu Lan mất rồi.. Cái niềm yêu kéo tôi vào những mềm yếu với buồn đau. Sao tôi cứ phải buồn nhiều....

Sáng. Bình minh xua nắng theo hơi lạnh ủa vào căn phòng tôi. Tôi mở cửa đón cái lạnh vào lòng. Và lại nhớ, lại buồn.

Tôi lục tìm điện thoại, tin nhắn của Lan.

- Hôm nay trời lạnh đó!

Lại là câu nói vô hồn này. Tôi chả thấy lạnh, cũng chẳng cần ai nhắc tôi. Lan đã để tôi đóng băng trong mùa đông đêm qua rồi, tay tôi cứng đi và sẽ chẳng viết nổi tin nhắn trả lời Lan đâu.

Tôi không trả lời thật. Vì tôi đang buồn...

Cuộc thương yêu của tôi bỗng hóa thành cuộc chơi vơi. Tôi thấy sợ...

4. CÔ ĐƠN GIỮA CUỘC TÌNH.

“Mùa đông đến rồi qua không dấu tích?

Chỉ kí ức về trong cơn lạnh vện nguyên.

Yêu thương hồng cũ, hóa lá vàng tan trong nắng hiên

Nắng đông này, rụng rời trong màu lạnh.”

Giữa những cơn mưa phùn của mùa lạnh, tôi viết vài dòng thơ ghi vào nhật kí. Chính cơn mưa là nơi tôi nghe thấy mình cô đơn, mình buồn để rồi bắt đầu những nhớ nhung xưa cũ. Và cơn mưa đêm nay lại là cơn mưa buồn. Bởi vì Lan vừa nhắn tin cho tôi:

- Có lẽ anh chẳng thể hiểu em được. Mình không hợp nhau như em nghĩ.

Tôi chết đi trong giây lát, giữa cái lạnh giăng mắc đọng lại trong lòng bàn tay tôi. Cái lạnh không gọi trong tâm trí tôi hình ảnh của Lan nữa, gọi làm gì để tôi lại buồn.

Tôi thấy như mình bị người ta phụ.

Tôi thấy tôi và Lan cũng giống như bao cuộc tình buồn khác. Câu chuyện này, có lẽ đã đến hồi kết thúc rồi! Lan có biết được bao nhiêu lần tôi thấy cô ấy đi cùng người khác, tôi đã nghĩ mọi thứ chỉ là vu vơ thôi, tôi nghĩ rằng phút đầu sẽ đọng lại lâu, đọng lại mãi cho tình yêu tôi không già đi.

Tôi đã cố tha thứ, cố níu cô ấy lại chứ đâu phải không. Tôi thấy mình hèn khi không dám nói ra hết những ích kỉ trong tâm can. Là bởi vì tôi nghĩ nói ra cô ấy sẽ buồn, là vì tôi nghĩ việc nói ra những ích kỉ ấy giống như là tôi đang đi ngược lại điều mà khi còn ấm bên vòng tay nhau tôi từng nói:

- Sau này, dù em có lỗi gì thì anh cũng bỏ qua.

Lúc đó, Lan đã cười thật hạnh phúc, ai mà chẳng có những lúc lỗi lầm mà yêu thì phải tha thứ. Vậy mà hôm nay chúng tôi đi chệch khỏi quỹ đạo của nhau.

Tôi chưa quên nụ cười hạnh phúc của Lan. Tôi chưa quên lần gặp đầu tiên, Lan là niềm cảm xúc kéo tôi ra khỏi nỗi buồn của kẻ cô đơn còn thương.. Rồi nói yêu nhau, rồi chơi vơi trong hạnh phúc. Tìm được nhau là niềm hạnh phúc thấp lòng cháy lên giữa muôn niềm đau giăng mắc đầy trên đường mưa lạnh. Lẽ nào, cơn mưa hôm nay, tôi lại từ bỏ...

Tôi mệt mỏi rồi. Tôi vẫn còn nhớ. Và tôi khóc... Ngoài trời mưa vẫn rả rích...

Tôi viết tiếp dòng nhật kí của mình:

“Mùa chưa qua mà sao lòng tôi nhớ

Gió trong cô đơn, gió gọi đôi vòng tay

Mùa gió lạnh, nhớ mình từng đắm say

Mưa rả rích hóa nỗi buồn rả rích.”

Lại một mùa lạnh. Tôi cô đơn giữa cuộc tình.....